

หลักหนี
ความตาย
ของ

ม่าน งู

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

PLogytic เขียน
mocon 漠咳咳 ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

หลักหนีความตายของมู่ฟางเทอ 2

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เรื่องราวการหลีกหนีความตายของมู่ฟางเหอในเล่มที่สองนี้ยังคงสนุกสนานเข้มข้น ในที่สุดงานเลี้ยงกระชับมิตรระหว่างสองแคว้นก็มาถึง มู่ฟางเหอที่ตอนนี้สนิทสนมกับหลี่ชิงฮวาดำเนินแผนการช่วยนางยกลูกเสี่ยวฉุนหมั้นหมายได้สำเร็จด้วยความช่วยเหลือจากองค์ชายสามเงินหลังเพย บุคคลซึ่งเขาหมายมาดให้มาเป็นคนรักใหม่ของสหาย ทว่าแผนจับคู่เริ่มต้นไปได้ไม่เท่าไรก็เกิดเหตุการณ์ใหญ่ที่เป็นชนวนสงครามระหว่างแคว้นขึ้น

ด้วยเหตุนี้มู่ฟางเหอจึงต้องตามหาตัวการผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องวุ่นวาย รวมถึงป้องกันเหตุลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้แคว้นเยว่ในนิมิตที่จะทำให้สถานการณ์เลวร้ายลงกว่าเดิม โดยมีมัจจุราชมรณะผู้เลื่องชื่อ บุรุษผู้ครอบครองหัวใจของเขาและยังเป็นว่าที่พระสวามีคอยดูแลปกป้อง

ความรักของมู่ฟางเหอกับหวงเสวียนหลินกำลังเป้งบาน แต่ทั้งที่พิธีแต่งงานของพวกเขาใกล้จะมาถึง เรื่องร้ายกลับยังเกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน แล้วความรักของทั้งคู่จะลงเอยเช่นไร ยิ่งกว่านั้นใครกันที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวร้ายกาจเหล่านี้ ขอเชิญทุกท่านร่วมลุ้นไปพร้อมกันในหน้ากระดาษถัดไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

- * หลี่ชิงฮวา คู่หมั้นของเงินหลังฝั่ง บุตรสาวคนโตของแม่ทัพประจิม เก่งกาจเพียบพร้อมและแข็งแกร่ง ทว่ากลับไม่ได้รับความรักจากคู่หมั้น เป็นนางร้ายในนิยายเรื่อง 'ล่านำรักบุปผาขาว'
- * เงินหลังเฟย องค์ชายสามแห่งแคว้นหยาง รูปร่างสง่างาม นิสัยอ่อนโยน สุขุมลุ่มลึก สนิทกับหลี่ชิงฮวาและมู่ฟางเหอ เป็นพระรองในนิยายเรื่อง 'ล่านำรักบุปผาขาว'
- * เงินหลังฝั่ง องค์ชายสี่แห่งแคว้นหยาง คู่หมั้นของบุตรสาวแม่ทัพประจิม ท่าทางสูงศักดิ์สง่างาม ตกหลุมรักจิ้งเหมยลี่ เป็นพระเอกในนิยายเรื่อง 'ล่านำรักบุปผาขาว'
- * จิ้งเหมยลี่ บุตรสาวแม่ทัพบูรพา วิชาญาณมาจากยุคสมัยปัจจุบัน มีนิสัยมั่นใจในตัวเอง แต่ก็เจ้าน้ำตาอย่างมาก ชอบพอกับเงินหลังฝั่ง เป็นนางเอกในนิยายเรื่อง 'ล่านำรักบุปผาขาว'
- * ผู้ฉิ่งเค่อ รัชทายาทแห่งแคว้นเยว่ พี่ชายต่างสายเลือดของหวงเสวียนหลิน รูปร่างงดงาม เก่งกาจ แต่มีนิสัยยียวนและทำอะไรตามใจตนเอง เป็นไม้เบื่อไม้เมากับหวงเสวียนหลิน

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

33

การแสดงให้เห็นข้อผิดพลาดของหลังน้ำตา

"องค์รัชทายาทและองค์ชายแห่งแคว้นเยว่เสด็จมาถึงแล้ว!"

งานเลี้ยงที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนและเสียงพูดคุยกุญชดลงกลางคืนเมื่อชั้นที่เอ่ยนามผู้มาเยือน ความเงิบโรยตัวปกคลุมท้องพระโรง ดวงตาทุกคู่เบนมองบุรุษสองคนซึ่งรัศมีโดดเด่นยิ่งกว่าองค์ชายสี่และคุณหนูจิ้ง เรียกว่ากลบรัศมีจนหมด ทำให้ทั้งสองต้องหลีกเลี่ยงให้แยกจากต่างแคว้น

บุรุษผู้เดินนำหน้าคือผู้จิ้งเคอ รัชทายาทแห่งแคว้นเยว่ เขาสวมอาภรณ์สีแดงปักลายทองเจิดจรัสราวกับเปลวไฟที่กำลังลุกไหม้ ใบหน้าคมนิ่งเฉยไร้อารมณ์ แต่พอยิ้มก็เหมือนมัจจุราชที่กำลังเหย้าหยันผู้คน ผ้าคลุมสีขาวพาดไหล่ทั้งสองข้างและขยับไหวตามจังหวะก้าวเดิน เครื่องประดับทองคำสะท้อนแสงคบเพลิงเป็นประกาย

บุรุษที่เดินเยื้องอยู่ด้านหลังสวมอาภรณ์สีดำปักลายราชสีห์ ดูราวกับสัตว์ร้ายที่กำลังแฝงตัวอยู่ในเงามืด หากไม่สังเกตก็ยากจะเห็นลายปักไหล่ซ้ายประดับเกราะหัวราชสีห์สีทองซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของแม่ทัพ แสดงถึงความน่าเกรงขาม บนไหล่ขวามีขนสัตว์สีดำพาดยาวจรดพื้น หน้ากากสีเงินดูเย็นยะเยือกยากจะละลายตา

ใช่แล้ว บุรุษที่เสริมความน่าหวั่นเกรงให้ผู้จิ้งเคอคือองค์ชายแปด หวงเสวียนหลิน

ถึงจะหมั่นไถ่ชนิดหน่อย แต่มุ่งพางเหอกก็ต้องยอมรับความจริงอย่างอดไม่ได้

ตัวร้ายในชุดทางการ...ดูดีชะมัด

มูฟวาทองเบนสายตาออกจากสิ่งที่ทำให้หัวใจเต้นผิดจังหวะ ขณะที่อีกฝ่ายหันมามองตน

ชั่วขณะที่เห็นเด็กหนุ่ม หวงเสวียนหลินเหมือนต้องมนตร์สะกด สายตาตรึงอยู่กับใบหน้ากลมขาวนวลและริมฝีปากแดงระเรื่อ อาการนี้ปกกลายเป็นรูปวาด เปลี่ยนเด็กหนุ่มผอมบางให้กลายเป็นรูปวาดดอกน้อยนำทะนุถนอม เบ่งบานสดใสมากกลางฝูงภุมรที่บินว่อน เป็นดอกไม้แสนน่ารักเพียงหนึ่งเดียวในกอดอกไม้หนาม

เกิดความคิดขึ้นในใจหวงเสวียนหลิน...

เขาไม่ต้องการให้ใครพบเห็นรูปวาดน้อยดอกนี้

ชั่วจังหวะที่เดินผ่านที่นั่นอีกฝ่าย หวงเสวียนหลินเห็นสีแดงที่แต้มบนเปลือกตาเด็กหนุ่ม เขาเก็บรายละเอียดนั้นไว้ในใจเช่นเดียวกับรายละเอียดส่วนอื่น หักห้ามอารมณ์หวงแหวงที่ผุดขึ้น ก่อนหันไปสนทนากับเจ้าภาพงาน

"ขอต้อนรับองค์วิเศษวิทยาท นานทีเดียวที่ไม่ได้เจอกัน" ฮองเต๋มองมาจากบัลลังก์ รอยยิ้มการค้าขายบนใบหน้า "ข้ายินดีอย่างยิ่งที่องค์ชายแปดให้เกียรติมาร่วมงานครั้งนี้ด้วย"

หวงเสวียนหลินประสานมือ "จะพลาดงานนี้ได้อย่างไรพะยะคะ"

"แล้วเหตุใดปีก่อนหน้านั้น องค์ชายจึงไม่มาเสียเล่า"

"กระหม่อมติดภารกิจที่ชายแดน ขอฮองเต๋โปรดเข้าพระทัย"

"เอาเถิด ข้าไม่ถือโทษโกรธองค์ชายหรอก ท่านทำหน้าที่สมบูรณ์แบบถึงเพียงนี้ ฮองเต๋แคว้นเยว่คงภูมิใจไม่น้อย"

"ขอบพระทัย"

"ฮองเต๋พะยะคะ กระหม่อมมีของขวัญมอบให้พระองค์" ผู้จิ้นเค่อตัดบทสนทนาของน้องชาย เรียกองค์วิเศษให้ชนหีบจำนวนมากมาย

แขกหรือและขุนนางต่างตาโตเมื่อเห็นสิ่งของมูลค่ามหาศาล คาดไม่ถึงว่าปีนี้แคว้นเยว่จะมอบของขวัญขนาดนี้ เท่ากับว่าปีหน้าเมื่อแคว้นเยว่เป็นเจ้าภาพ แคว้นหยางจะต้องไม่น้อยหน้า และมอบของขวัญที่มีค่ามากกว่าให้อีกฝ่าย

หลี่ซิงฮวากระซิบบอกมู่ฟางเหอ ของขวัญแต่ละชิ้นหายากเพียงใด มีที่มาอย่างไร สมกับเป็นนางร้ายแสนฉลาด เด็กหนุ่มได้ความรู้เหมือนนั่งฟังบรรยายในคาบเรียน ขาดก็แต่กระดานสี่ขาวและสมุดจดบันทึก

จบจากเรื่องของขวัญนางร้ายก็บอกข้อมูลใหม่เกี่ยวกับประวัติของสองพี่น้องต่างสายเลือด มู่ฟางเหอพยักหน้ารับฟัง เขารู้เรื่องทุกอย่างจากนิยาย ซ้ำยังรู้จักมักจี่อีกฝ่ายเป็นอย่างดี ก็เขาเคยเก็บชายชอมช่อข้างถนนมา ใช้แรงงานที่ร้านนี้มา กว่าจะทราบว่าอีกฝ่ายเป็นใคร เขาก็ถูกชักชวนไปเที่ยวบ้านเจ้าตัวแล้ว

ข้อมูลเพิ่มเติมที่ได้จากหลี่ซิงฮวาคือหวงเสวียนหลินได้เป็นแม่ทัพตั้งแต่อายุยี่สิบปี เขาฝึกพลังปราณจนบรรลุระดับปฐพีขั้นสูงเร็วกว่าคนทั่วไป ปัจจุบันหวงเสวียนหลินอายุยี่สิบสามปี บรรลุระดับบรรพตขั้นกลาง พลังของเขาเหนือกว่าใครในราชวงศ์ เป็นรองเพียงฮ่องเต้และรัชทายาท

แค่สามปีก็ประสบความสำเร็จ แม่ทัพคนอื่นจึงต่างระหยาและวิตกไม่ช้าไม่นาน แม่ทัพหวงจะนำหน้าพวกเขาไปอีกขั้น ใครเล่าจะไม่หวั่นเกรงผู้มีพลังมากกว่า แม้แต่แคว้นหยางก็เริ่มหวาดกลัวพลังของโอรสบุญธรรมผู้นี้ แม้เป็นเพียงเด็กที่ถูกรับเลี้ยง หาใช่สายเลือดมังกร แต่กลับสะสมอำนาจได้มากมาย

นอกจากพลังปราณเป็นที่เลื่องลือ ทักษะการรบก็ไม่น้อยไปกว่ากัน ฝีมือและกลยุทธ์ทั้งเด็ดขาดและนำหวาดหวั่น สนามรบเป็นเพียงสนามเด็กเล่น ชั่วพริบตาหวงเสวียนหลินก็กวาดล้างข้าศึก บุกฐานที่มั่นศัตรู คว้าชัยชนะในชั่วข้ามคืน ผ่านทุกศึกโดยไม่เคยพ่ายแพ้ในการรบ กระทั่งได้รับขนานนามว่า 'มัจจุราชไร้พ่าย'

ว่ากันว่ามัจจุราชไร้พ่ายเคลื่อนไหวดุจเงา ว่องไวดุจสายลม และโหดเหี้ยม มีไม่กี่คนที่ได้เห็นเขา

นุรุเซผู้กำลังสนทนากับฮ่องเต้ตรงตามคำเล่าลือ หน้ากากสีเงินดูเยือกเย็น แม่กลืนอายหนาวเหน็บ ใครเห็นต่างก็รู้สึกหนาวสั่นไปถึงชั่วหัวใจ และไม่กล้ามองไปหน้านั้นตรงๆ

ขณะที่ฟังอาคันตุกะเสวนากับเจ้าภาพงาน มู่ฟางเหอก็ป้อนอาหารเมวน้อย

เสี่ยวมีสงบเสงี่ยมเชื่อฟัง ไม่ดื้อเลยแม้สักนิด มันนั่งอ้าปากรับเนื้อที่เด็กหนุ่ม
ป้อนคำแล้วคำเล่า เพลิดเพลินกับเสียงเพลงที่บรรเลงประกอบจังหวะให้
เหล่านางรำ

แขกหรือประจำที่เกือบครบทุกที่นั่ง ใกล้เคียงเวลาเริ่มงานอย่างเป็นทางการ
แต่เหมือนคนที่มู่ฟางเหอเฝ้ารอจะยังไม่ปรากฏตัวเสียที

"แม่ทัพหลีมาถึงแล้ว!"

ในที่สุด!

ตะเกียบข้างหนึ่งหลุดจากมือ ทว่ามู่ฟางเหอไม่คิดเก็บมัน เขามองตรงไป
ยังชายร่างกำยำ...

แม่ทัพหลีสวมชุดสีดำองอาจ เกราะสีทองรูปราชสีห์คล้ายกับของ
หวงเสวียนหลิน รูปร่างสูงใหญ่ ทุกท่วงท่าดูดีและแข็งแกร่ง แม้อายุมากก็ยัง
กระฉับกระเฉง รอยย่นบนหน้าผากผ่อนคลายลงเมื่อไม่ได้อยู่บนสนามรบ
เหนือคือซ้ายมีรอยแผลลากยาวซึ่งเป็นของที่ระลึกจากสงคราม

หลีซึ่งสวาลูกออกไปรับบิดา เมื่อทั้งสองยืนเคียงข้างกันก็เห็นถึงความ
คล้ายคลึง ก่อนหน้านี้ผู้ที่ไม่ได้ยลโฉมหลีซึ่งฮวาชัดๆ เนื่องจากนางนั่งหลบมุม
อยู่หลังม่าน ยามนี้ได้ประจักษ์แก่สายตาแล้วว่าความงามของเด็กสาวสมคำ
เล่าลือเพียงใด

ใบหน้างดงามแต่เต็มเพียงเล็กน้อย แลดูเป็นธรรมชาติทว่ามีเส้น
ดิ่งดูโดดเด่นกว่าหญิงสาวคนอื่นๆ แพนตาหนางอนงามราวหางนกยูง แก้มนวล
บัตผงสีชาดอ่อนๆ ริมฝีปากอวบอิ่มสีแดงสดแยมยิ้มเบาบาง ทำลายใจที่มั่นคง
ของผู้คนรอบกาย

บุรุษคนใดได้เมียงมองมีหรือจะต้านทานความงามนี้ได้ แม้แต่ผู้จีนเคอ
ที่คราแรกสนใจเพียงมองหาที่นั่ง เวลานี้เจ้าตัวกลับถอนสายตาจากเด็กสาว
ไม่ได้สักชั่วขณะเดียว

ใครเล่าจะปฏิเสธสตรีงดงามอย่างหลีซึ่งฮวาได้ เห็นที่คนผู้นั้นคงด้านชา
เกินเยียวยาแล้วกระมัง...ยกเว้นตัวร้ายที่จ้องเขม็งเหมือนคิดจะลักพาตัว
มู่ฟางเหอ พาหลบหายไปในความมืดข้างนอก

เงินหลังเผิงมองว่าที่พระชายาทุกอย่างก้าวนับตั้งแต่นางเดินออกไปหาแม่ทัพหลี่ราวกับเพิ่งได้พบสตรีตรงหน้าครั้งแรก นางดูแตกต่างจากหลี่ซิงฮวาที่ชายหนุ่มเคยรู้จัก เมื่อนางหันมาทางตน เขาก็ก้มลงมองจอกสุราในมือ ท่าทางเหมือนคนร้อนตัวกลัวถูกจับได้

มู่ฟางเหอยกยิ้มมุมปาก จริงอยู่ที่สกลนางเอกทำงานแล้ว เงินหลังเผิงดูตกปวงรักจึงเหมยลืออย่างถอนตัวไม่ขึ้น ทว่าระยะเวลาไม่กี่เดือนค่าความรักจะพุ่งสูงสักเท่าใดเชียว แค่ชายหนุ่มเห็นหลี่ซิงฮวาสวยผิดหูผิดตาก็คล้ายจะห่วนไหว ดูเป็นคนทีหลงใหลความงามภายนอกมากกว่าเนื้อแท้ภายในของมนุษย์

แต่ปลายทางความรักของพระเอกนางเอกจะลงเอยอย่างไรก็ช่าง แค่อ่านนำหายนะมาสู่พวกตัวร้ายที่รักของเขาก็พอ เช่นนี้เขาก็จะได้นอนตีพุงในจวนคนแซ่หวงอย่างสบายใจ

แม่ทัพหลี่หรือ 'หลี่ซางกวาน' สนทนาแลกเปลี่ยนสารทุกข์สุกดิบกับบุตรสาว ทั้งยังไม่ลืมชวนเด็กหนุ่มที่เป็นเพื่อนของบุตรสาวคุยศัพท์เพหระไบหน้าหนึ่งขรมุดันปรากฏรอยยิ้มเป็นมิตรคล้ายคุณลุงใจดีข้างบ้านที่เอ็นดูเด็กๆ แม่ทัพหลี่เอ่ยปากว่าจะมอบชาสมุนไพรที่ได้จากชายแดนให้เด็กหนุ่มนำไปชงดื่มเพื่อสุขภาพ

คนสกลหลี่ห้วงใยสุขภาพเขาดีเกินไป...เกินไปมาก นี่เขาเป็นลูกหลานบ้านนี้ตั้งแต่เมื่อไร

มู่ฟางเหอยิ้มรับความหวังดี ถึงอีกฝ่ายจะดูใจดี แต่เขาก็ไม่กล้าลดความเกรงใจลง แม่ทัพหลี่มีรัศมีรอบตัวต่างจากหวงเสวียนหลิน ตัวร้ายเหมือนครุฑที่เลี้ยงใจดี ทว่าแม่ทัพหลี่เหมือนครุฑวิชาพระที่เข้มงวด

"ซิงเอ๋อร์ว่าเจ้าวาดภาพได้ หากมีเวลาช่วยวาดภาพเข้าสักภาพได้หรือไม่"

มู่ฟางเหอนึกถึงผู้หลงอี๋ ฮ้องเต้แคว้นเยว่จ่ายค่าตอบแทนให้เขาอย่างหนัก เขาจึงทุ่มเทศกำลังเพื่อวาดภาพให้อีกฝ่าย แค่นึกถึงสภาพที่ต้องถือพู่กันหลังชดหลังแข็งตลอดทั้งวัน มู่ฟางเหอก็อดเวทนาร่างกายตัวเองไม่ได้

"ถ้าท่านแม่ทัพต้องการ ข้าจะรีบวาดให้อย่างสุดความสามารถขอรับ"

แม่ทัพหลี่คลีเยี่ยม "ไม่ต้องเร่งรีบหรอก"

"ท่านพ่อจะอยู่บ้านอีกหลายเดือน เจ้ามีเวลามากพอสำหรับภาพแค
ภาพเดียว" หลี่ชิงฮว่าว่า

"เช่นนั้นหรือ" เขาพยักหน้ารับรู้ คีบอาหารให้เด็กสาว "เจ้ากินสักหน่อยเกิด
จะได้มีแรงทำการแสดง"

ไม่มีใครรู้ว่าฮ่องเต้จะเรียกออกไปถวายการแสดงเมื่อใด ไม่รู้กระทั่งว่า
ใครคือคนแรกและคนสุดท้าย ทุกคนที่เข้าข่ายจะได้รับเลือกล้วนเตรียมตัวอย่างดี
เมื่อทำการแสดงจะต้องไม่มีข้อผิดพลาด

ประตูใหญ่ปิดลง ชั้นที่ค้อยประกาศนามแขกกลับไปหลังจากนั้น ฮ่องเต้
ยกจอกสุราขึ้นมา กล่าวเริ่มงานเลี้ยงอย่างเป็นทางการ พิธีรีตองไม่เคร่งครัดนัก
งานนั้นนอกจากเพื่อกระชับสัมพันธ์กับแค้วนเยว่ จุดประสงค์รองก็คืออวดโฉม
ตำหนักใหม่ที่ทำการปรับปรุง

มูฟวี่เทอตั้งใจฟังคำพูดร้ายยาวของฮ่องเต้ จากนั้นก็มีการแสดงร้ายรำ
ของนางรำอีกกลุ่มที่ใหญ่กว่า อลังการกว่า และสวยงามกว่าการแสดง
ก่อนหน้านี้ ชายชุดพลั่วไห เนื้อผ้าบางแนบเนื้ออวดเรือนร่าง กลิ่นหอมจาก
นางรำแต่ละคนไชยมาถึงที่นั่งของแขก

นางรำบางคนก็หวังถูกตาต้องใจคุณชายในงานเลี้ยงบ้างอยู่แล้ว
เขาไม่แปลกใจเลยสักนิด มูฟวี่เทอก็ม่น้ำรินชา ยกถ้วยจับแก้วกระหาย

นางรำที่เป็นดาวเด่นร้ายรำพัดที่ทำจากขนนกสีขาว เครื่องแต่งกาย
โดดเด่นกว่านางรำนางอื่น สายตาร้อนแรงไปรอยให้บรรดาคุณชายทั้งหลาย แต่
เป้าหมายหลักคือองศ์ชายสี่

องศ์ชายอื่นก็มีเยอะเยะ ไยจึงเลือกพระเอก เคียวนางเอกก็ทิ้งหวงหวอก
มูฟวี่เทอลอบสังเกตุจึงเหมยสี่ที่นั่งเยื้องไปไม่ไกล นั้นเิง...หน้าบูตออกนอกหน้า
แล้ว

ทว่าองศ์ชายสี่ไม่สนใจนางรำสักนิด เอาแต่ก้มมองจอกสุราเหมือน
มีเพชรฝังอยู่ก้นจอกอย่างไรอย่างนั้น นางรำคนนั้นจึงกินแห้ว ก่อนจะเปลี่ยน
เป้าหมายเป็นคนอื่น

เมื่อการแสดงจบลงฮ่องเต้ก็กล่าวชมเหล่านางรำ ตกรางวัลเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่กล้าเอียงให้นางรำคนใดมากกว่า

หลังจากนั้นบรรดานางงามก็ผลัดกันเข้าไปหาฮ่องเต้ แม้อ่านปากไม่ออก แต่ก็รู้ว่ากำลังประจบสอพลอ ตีหน้ายิ้มเผลอกเผลาใจ มอบของขวัญให้คนแล้ว คนเล่า ขุนนางบางคนตั้งมือบุตรหลานไปเข้าเฝ้าด้วย ฮ่องวดคุณสมบัติ บุตรหลานเต็มที หวังเป็นที่ถูกพระทัยฮ่องเต้

กระทั่งสบโอกาสของเขาก็ช่วยฮ่องเต้เบี่ยงเบนความสนใจ เชิญคุณหนูตระกูลหนึ่งออกมาทำการแสดง ทุกคนจึงรับรู้ในทันทีว่าถึงเวลาประชันความสามารถกันระหว่างคุณหนูทั้งหลายแล้ว

คุณหนูจากตระกูลขุนนางสี่ห้าคนทยอยออกไปแสดงทักชะบรรเลง เพลงพิณ บ้างก็รำอย่างอ่อนช้อย ใครแสดงดีหน่อยก็ได้รางวัลมากมาย เมื่อเห็นอย่างนั้นพวกคุณหนูที่เหลือก็ตั้งความหวังออกมาเต็มที่ หวังให้ต้องตาต้องใจฮ่องเต้กับฮ่องเฮารวมถึงไทเฮา ทว่าตั้งแต่ต้นก็ยังไม่ใครได้รางวัลจากไทเฮาสักคน

นางพญาในชุดสีแดงทองไม่แม้แต่จะปรายตามองสตรีน้อยนางใด นางทำเพียงโบกพัดขนนกอย่างเฉยชา ผินหน้ากระซิบกระซาบกับนางกำนัลคนสนิท รวกับการพูดคุยกับนางกำนัลดูน่าสนใจกว่าอย่างอื่น

"ข้าได้ยินว่าคุณหนูจึงออกแบบชุดเอง เช่นนั้นความสามารถด้านอื่นคงไม่น้อยหน้า ข้าอยากชมเป็นขวัญตายิ่งนัก" สตรีน้อยนางหนึ่งเอ่ยขึ้นในจังหวะที่ความเงียบโรยตัว ทำให้ทุกคนได้ยินกันทั่วถึง

มู่ฟางเหออมข้าวที่ยังเคี้ยวไม่หมดขณะมองฉากในนิยาย 'ลำนารักบุปผาขาว' ที่นางเอกถูกบรรดาคุณหนูริษยา จึงเหมยลี่เข้างานพร้อมมองศิษย์สี่ใครเล่าจะเก็บซ่อนความอิจฉาไว้ได้ โอกาสมาถึงทั้งที่ นางเอกจึงถูกกลั่นแกล้งให้ขายหน้าต่อพระพักตร์ฮ่องเต้

จริงอยู่ที่จึงเหมยลี่สร้างสรรค์ชุดงดงามได้ แต่ความสามารถด้านอื่นไม่ตึ๊ง นางเป็นพนักงานสาวที่ทำงานตัวเป็นเกลียว นอกจากงานบริษัทกับทักษะด้านความงาม นางแทบไม่รู้วิธีรำหรือบรรเลงเพลง จึงเหมยลี่คนเก่า

ขอบแต่่งกวี แต่ทักขณะนั้นดันตกมาไม่ถึงนางเอกเสียนี้

ถึงจะรู้อยู่แล้วว่านางเอกแก้ปัญหาอย่างไร แต่เขาขอรอดูพร้อมคนอื่น
แล้วกัน

"อย่าอ่อมข้าว"

มู่ฟางเหอยิ้มเจื่อนให้หลี่ชิงฮวา รีบกินข้าว แล้วหันไปสนใจเหตุการณ์
ตรงหน้า

ท่าทางจึงเหมยลี่จะคิดหาทางออกได้แล้ว นางได้เพียงสตรีผู้นั้น
สองสามประโยค ก่อนผุดลุกขึ้นแล้วออกมายืนตรงกลาง ฉีกยิ้มหวานให้
ทั้งสามพระองค์ที่ประทับบนแท่นบัลลังก์

"หม่อมฉันจึงเหมยลี่ อยากถวายการแสดงให้ได้ชมพะคะ"

ชายกระโปรงยาวรุ่มร่ามถูกดึงออกท่ามกลางอาการตกตะลึง ทุกคน
คิดว่าจึงเหมยลี่กระทำการไม่สมควร แต่เมื่อถึงชายกระโปรงออกจนหมด
กลับมีกระโปรงที่สั้นเหนือเข้าซุกซ่อนอยู่ภายใน เผยเรียวขาขาวเนียนสู่สายตา
ส่วนกระโปรงยาวที่ถอดออกก็ถูกนำมาผูกเป็นโบรอบเอว

เรียวขาสตรีถือว่าเป็นของสงวนอย่างยิ่ง ปกติไม่มีสตรีคนใดดลกลกระโปรง
รอดเรียวขาตน แต่จึงเหมยลี่กล้าทำทนายจารีตประเพณี ซ้ำยังยกขากว้างอย่าง
น่าอัศจรรย์ แสดงท่าทางโดยไร้เสียงดนตรีประกอบ ร่างอรรชรกิดกรายพลิวไหว
อ่อนช้อยราวต้นอ่อนลุ่ม ก้าวกระโดดราวย่ำเหยียบลงบนปูเมฆ

นางเอกที่ทะเล่ฉิมิตมา นางเอกที่เติบโตมาในวัฒนธรรมหลากหลาย
เชื้อชาติ และเสฟสื่อบันเทิงมากมายจะไม่รู้การรำรำประเภทนี้ได้อย่างไร

...บัลเลต์

จึงเหมยลี่นำการเต้นบัลเลต์มาแสดงให้คนที่นี้ได้ชม สร้างความ
ประหลาดใจไม่น้อย สำหรับคนเพิ่งเคยเห็นอาจมองว่าแปลกใหม่และสวยงาม
แต่คนที่มาจากโลกเดียวกับนางเอกอย่างเขามองออกทันทีว่าอีกฝ่ายเต้นได้
ย่ำแย่มากเพียงใด

อุตสาหกรรมคาดหวังไว้มาก นางเอกกลับทำเขาผิดหวังเสียได้ ตอนอ่าน
บทบรรยายเขาจินตนาการไว้ว่าการเต้นของนางเอกนั้นงดงามสมบูรณ์แบบ

ลืมนิดไปว่านางไม่มีทักษะด้านนี้สักนิด ก็แค่หยิบจับสิ่งที่เห็นในโทรทัศน์ มาเดินมั่วๆ เท่านั้น

ฉีกข้างฉีกขา ยกแขนซ้ายขวาไม่ดูทิศทาง รวากับเด็กสามขวบที่เพิ่งดูการ์ตูนบาร์บี้แล้วอยากเดินตามเจ้าหญิงในเรื่อง จึงไปหาชุดกระโปรงบานๆ เดินยกขาไปมาในห้องนอนตัวเอง เขย่งปลายเท้าสุดฤทธิ์ประหนึ่งสวมรองเท้าบัลเลต์คู่ใจ หมุนตัวสามรอบ ก่อนกรี๊ดปลายนิ้วไปข้างหน้า เชิดหน้าดูจุพญาหงส์

เขาเห็นบ่อยแล้ว หลานสาวเขาเคยเดินให้ดูตอนงานวันเกิดสามขวบ นิสัยผู้เป็นทาสหลานต้องนั่งปรบมืออยู่ร่วมชั่วโมง

ทว่า...จึงเหมยลี่หาใช้เด็กน้อยวัยสามขวบ นางเป็นสาววัยสะพรั่ง กำลังเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ การเดินรำเช่นนี้ต่อหน้าเชื้อพระวงศ์และแขกหรือเกรงว่าจะไม่เหมาะสมเท่าไรนัก

"นักบัลเลต์มืออาชีพต้องหลังน้ำตาแน่นอน" เขาบ่น

"เจ้าเคยเห็นการแสดงเช่นนี้มาก่อนหรือ" หลีซิงฮวาหันมาถาม นางเองก็รู้สึกกระคายตายามเห็นจึงเหมยลี่ยกขาไปมา

"แน่นอน ข้ารู้จักการแสดงนี้ คุณหนูจึงเคลื่อนไหวไร้รูปแบบ ไม่เหมือนต้นฉบับสักนิด ทั้งยังกล้าถอดกระโปรงต่อพระพักตร์ฮ่องเต้ ช่างไร้ยางอายนัก"

หลีซิงฮวาเลิกคิ้ว ปรายตามองการแสดงแสนแปลกประหลาด ก่อนหลุดหัวเราะแผ่วเบา "อ่า...จริงของเจ้า นางช่างไร้ยางอาย"

มู่ฟางเหอเอ่ยติเตียนจึงเหมยลี่ทุกท่วงท่า ในฐานะที่เขาเคยเป็นส่วนหนึ่งในละครเวทีของคณะ เขาย่อมมีความเข้าใจในระดับหนึ่งเกี่ยวกับการเดินรำ ฉะนั้นเขาไม่ได้ตำหนิจึงเหมยลี่เพียงเพราะไม่ค่อยชอบพอนาง แต่ตำหนิในฐานะคนที่เคยมีประสบการณ์มาก่อน

หลีซิงฮวาก็พยักหน้ารับฟังความคิดเห็นของเขา เอ่ยเสริมเด็กหนุ่มเป็นบางครั้ง เด็กสาวเองก็มีพื้นฐานการรำรำ อาจารย์ของนางได้รับเชิญให้มาสอนนางตั้งแต่วัยเด็ก ดังนั้นตลอดการแสดงของจึงเหมยลี่ สหายรักทั้งสองต่างประเมินอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

สายตาผู้ชมอ่านได้สองอย่าง หนึ่งคือชื่นชม สองคือเกลียดชัง เงินหลังเมิง จับจ้องเด็กสาว ใจของเขาเปี่ยมด้วยความสุข หลงอยู่ในห้วงรัก ใครเห็นก็เดาออกว่าองค์ชายสี่สนใจคุณหนูแน่จึ้งมากเพียงใด ฮองเฮาเองก็จับสังเกตได้เช่นกัน นางเห็นปิ่นหยกบนศีรษะของจึ้งเหมยลี่แล้ว

การแสดงพิสดารจบลง สร้างความประทับใจให้ฮ่องเต้ ร่างวัลหีบใหญ่ จึ้งตกเป็นของจึ้งเหมยลี่ตามคาด สตรีน้อยใหญ่พากันอิจฉา จ้องเขม็งใส่เด็กสาวที่บังอาจเฉิดฉายในงานเลี้ยงครั้งนี้

จึ้งเหมยลี่ไม่ใช่สตรีที่ไร้การเตรียมพร้อม นางรู้ว่าจะได้มางานเลี้ยง สตรีแทบทุกคนจะได้แสดงความสามารถต่อพระพักตร์ฮ่องเต้ นางจึงเตรียมการแสดงชุดนี้ไว้ ซ่อนกระโปรงสั้นไว้ข้างใน ลอกเลียนแบบการเต้นบัลเลต์ที่เคยเห็นในโทรทัศน์

ว่าหลายคนยังจิตใจเรื่องที่นางถอดกระโปรงต่อพระพักตร์ฮ่องเต้ แต่เชื่อว่าจะมีใครแสดงท่าที่ออกมา มีเพียงพวกขุนนางและผู้อยู่ข้างกายฮ่องเต้ที่หลุดสีหน้าขุ่นมัวเล็กๆ น้อยๆ โดยเฉพาะไท่เฮากับฮองเฮา พวกนางไม่พอใจการร่ำรำพิสดารและรังเกียจการกระทำไร้ยางอายนั้น

ฮ่องเต้ไม่ได้ทำให้เรื่องบานปลาย พระองค์รับรู้อารมณ์ของสตรีข้างกายทั้งสอง เห็นที่คุณหนูจึ้งจะโดนหมายหัวเข้าแล้ว ยิ่งเป็นสตรีที่องค์ชายสี่พาเข้างานด้วยตัวเอง เรื่องวุ่นวายคงตามมาในเร็ววัน พระองค์ไม่แคล้วต้องเผชิญปัญหาปวดหัวเป็นแน่

บรรดาผู้ร่วมงานส่วนมากพึงพอใจกับการร่ำรำแปลกใหม่ จึ้งเหมยลี่ไม่คิดว่าจะมีใครแย่งอันดับหนึ่งไปได้ ดังนั้นนางจึงหันไปยั้งที่นั่งข้างแม่ทัพหลี่สปรตากับสตรีผู้เป็นว่าที่พระชายาองค์ชายสี่

"การแสดงของข้ายังบกพร่องนัก แต่ข้าได้ยินว่าคุณหนูหลี่เชี่ยวชาญเพลงพิน อยากจะขอชื่นชมฝีมือได้หรือไม่"

นางเอกไม่ได้เอาแต่เที่ยวเตร่ไปวันๆ ทำทางนางจะอัปสกลมาบ้าง

หลี่ชิงฮวาวางถ้วยชา แยมยิ้มอ่อนโยน "คุณหนูจึ้งกล่าวเกินไป ข้าไม่ได้เชี่ยวชาญถึงเพียงนั้น ถ้าเทียบกับคุณหนูจึ้งแล้ว ข้ายังต้องฝึกอีกมากนัก"

คำตอบผิดจากที่คาดทำให้จึงเหมยลี่เผยสีหน้าหงง แต่ก่อนที่นางจะได้
โต้ตอบอะไร หลี่ชิงฮวาก็หันไปยังแท่นบัลลังก์ทองคำ

"หม่อมฉันเตรียมการแสดงอย่างหนึ่งถวายฝ่าบาท ขอฝ่าบาทพระราชทาน
อนุญาต"

34

การแสดงอันงดงามและคำร้องขอ

แขกหรือต่างเฝ้ารอชมการแสดงของคุณหนูใหญ่แห่งสกุลหลี่ บุตรสาวของแม่ทัพหลี่แห่งแดนประจิม อุตสาหัศจรรย์เตรียมการแสดงมาถวายฮ่องเต้ โดยเฉพาะ ทั้งยังบอกว่าไม่ใช่การเล่นเพลงพินอย่างเคย ดูท่าคืบนี้จะมีเรื่องน่าสนใจให้รับชมเสียแล้ว

เงินหลังเฝงลอบมองว่าที่พระชายา นอกจากความแปลกใจ เขาแทบไม่แสดงสีหน้าอื่น คิ้วเรียวขมวดเล็กน้อย รู้สึกสะกิดใจว่ามีบางอย่างผิดปกติว่าที่พระชายาต่างออกไปจากเดิมมากนัก ไม่ว่าจะรูปลักษณะที่งดงามขึ้นเท่าตัว น้ำเสียงที่อ่อนหวานกว่าแต่ก่อน ทุกอย่างดีขึ้นจนเขาอดเสียตายไม่ได้

ท่ามกลางความตื่นเต้นรอบกาย จึงเหมยลี่แอบกำซาวยกระโปรง นางคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะปฏิเสธคำขอของนาง คาดหวังให้อีกฝ่ายทำอะไรเดิมๆ จะได้มีคนเปรียบเทียบกับว่าที่พระชายา และทุกคนจะได้เห็นถึงการร้ายรำแปลกใหม่ที่นางเสนอซึ่งจะสร้างความโดดเด่นจนหาใครเทียบไม่ได้

นางจะได้เป็นที่ชื่นชอบของพวกขุนนาง และอาจมีโอกาสใกล้ชิดคิดองค์ชายสี่ บุรุษที่นางหมายจะคว่ามาครอบครองมากขึ้น

หลี่ชิงฮวาหันไปปรับห่อผ้าสีแดงจากเสี้ยวผิง ห่อผ้ายาวราวๆ ท่อนแขนเดิมที่ผู้คนคาดเดาว่าในห่อผ้าต้องเป็นพินอย่างแน่นอน แต่แล้วก็กลับความคิดเมื่อสังเกตขนาดห่อผ้าอีกครั้ง มันเล็กเกินกว่าจะห่อพินได้

ห่อผ้าวางตรงหน้าแท่นบัลลังก์ หลี่ชิงฮวาถอยออกมาทำความเคารพ

อย่างอ่อนช้อย เสียงพินดั่งขึ้นหนึ่งครั้ง ทุกสายตาเบนไปมองเด็กหนุ่มร่างบาง ในชุดสีเหลือง เป็นเด็กหนุ่มที่เข้ามาในงานพร้อมคุณหนูหลี มีสถานะเป็น สหายสนิทของเด็กสาว คราวแรกผู้คนเมินเฉย เพราะนอกจากหน้าตาที่น่าเอ็นดู ก็ไม่มีอะไรโดดเด่น

ทว่าเมื่อเด็กหนุ่มติดพินเป็นทำนอง ทุกคนก็ให้ความสนใจในทันที...

พินในมือมุ่งพางเหอหาใช้พินธรรมดาทั่วไป แต่เป็นพินไม้แกะสลัก หายากที่ไทเฮาพระราชทานให้คุณหนูหลี เสียงของมันกังวานใสราวกับ แก้วเจียรไน ไม่เป็นสองรองพินคันใด ยิ่งได้เด็กหนุ่มมาบรรเลง เสียงก็ยิ่ง ไพเราะ ขับกล่อมให้ผู้ฟังต้องมนตร์ เผลอเผลอไปกับท่วงทำนองหวานล่องลอย คล้ายกำลังอยู่บนปุยเมฆ

หลีซึ่งขวาชยับกายเคลื่อนไหวตามจังหวะที่เด็กหนุ่มบรรเลง อ่อนหวาน เชื่องช้า และนุ่มนวลดั่งขนนกที่ล่องลอยอยู่ในอากาศ โบหน้างามที่แต้มสีสัน อ่อนกว่าสตรีทั่วไปชวนมองอย่างประหลาด แม้แต่จึงเหมยลี่ที่ลดความหนา ของเครื่องประทีนผิวลงบ้างแล้วก็ไม่สามารถเทียบได้

ดวงตาดอกท้อหลุมมองปลายเท้า วาดแขนเหนือศีรษะ หมุนตัวช้าๆ ก่อน เร่งท่าทางตามจังหวะที่เปลี่ยนไป ปุยเมฆและขนนกปลิวหายไปกับสายลม แทนที่ด้วยมวลบุปผา กลีบดอกไม้จำนวนหนึ่งร่วงโรยจากเบ้องบน กลีบสีขาว อาบย้อมแสงจากตะเกียง เปล่งประกายสว่างนวลตา

เสียงพินหยุดลงชั่วขณะ หลีซึ่งหวนโน้มตัวจับปลายห่อผ้า เมื่อเสียงพิน กลับมาอีกครั้งนางก็ดึงชายผ้าขึ้น ห่อผ้าลอบตามแรง เมื่อคลายตัวออกก็เผย สิ่งที่อยู่ภายใน ก่อนสิ่งนั้นจะตกลงบนฝ่ามือเด็กสาว

ร่มสีขาวนอนนิ่งบนฝ่ามือ ดำไม้ห้อยพู่สีขาว ด้ายสีแดงถักทอเป็นเชือกร้อย เด็กสาวหมุนกาย ชยับปลายเท้าให้เหมือนกำลังเยื้องย่างบนก้อนหิน ร่มสีขาว กางออก รองรับกลีบดอกไม้ที่ร่วงหล่น แสงจันทร์ส่องผ่านหลังคาลงมา ตกกระทบ ร่มสีขาว เกิดเงาพาดผ่านร่างอรชรของสตรีผู้ยืนอยู่ท่ามกลางกลีบบุปผา

เสียงพินเปลี่ยนจังหวะอีกครั้ง ชักนำให้เด็กสาวชยับไหวตามท่วงทำนอง ผ้าผืนบางบนไหล่พลิ้วไหวเชกเช่นเดียวกับร่มที่เคลื่อนไหวราวกับอวียวะ

ส่วนหนึ่งของร่างกาย คล้อยตามเด็กสาวที่วาดขาเป็นวงกลม ก้าวผ่านที่นั่ง เหล่าขุนนาง คุณหนูคุณชาย และแขกจากต่างแคว้น ก่อนหยุดลงเบื้องหน้า แท่นบัลลังก์

เสียง 'ตึง' ดังแทรกความเงียบที่เคียบคลานเข้ามา จังหวะการตีตีพินของเด็กหนุ่มพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือ หนักแน่น ทุ้มต่ำ ชวนระทึกใจตามจังหวะของดนตรี สอดคล้องกับภาพของเด็กสาวที่หยุดนิ่ง

มือบางปลดเสื้อคลุมตัวนอก เผยให้เห็นลำคอระหง เด็กสาวซ่อนตามองผู้ที่นั่งบนบัลลังก์ริมฝีปากที่เคยยิ้มแย้มลดต่ำลง ความเย็นชาแทนที่ความอ่อนหวาน แวดตาหยาดยิ้มสลายหาย ลงเหลือเพียงความแว่นแฉะ ใบหน้างามสงบนิ่ง ยกร่มขึ้นระดับสายตา ก่อนจะ...

พีป!

ตัวร่วมฎกกระซอกออกจากด้ามจับ ดาบสีเงินเรียวบางปรากฏในมือเด็กสาว เชือกสีแดงและพูสีขาวสะบัดไหว จากนั้นเด็กสาวควงดาบเป็นกระบวนท์าเป็นหนึ่งในกระบวนท์าดาบที่ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นของสกุลหลี่

กระบวนท์าที่สาม...บุปผาสยบจันทร์

คมดาบสะท้อนแสงนวล วาดผ่านกลีบดอกไม้ รวดเร็วและสง่างาม ทุกท่วงท่าลั่นลั่นไหลอ่อนช้อยราวกับต้นหลิว แข็งแกร่งดั่งนักรบผู้ไม่หวาดเกรง ดอกตาดอกท้อเย็นเยือก มองตรงไปข้างหน้าไม่ลังเล

ความงดงามและกล้าแกร่งผสานเป็นหนึ่งเดียว หลอมรวมอยู่ในตัวเด็กสาว แม้ไร้มนตราหรืออาคมเด็กสาวก็สามารถตรึงผู้คนให้อยู่ที่นางได้ โดยสมบูรณ์ กระทั่งว่าที่พระสวามีก็เช่นกัน เงินหลังฝังลิ้มเลือนนางในดวงใจไปชั่วขณะ จับจ้องว่าที่พระชายาอย่างเผลอไผล ไม่ต่างจากบุรุษรอบกายที่ตกตะลึงกับภาพตรงหน้า

ถ้าคิดว่าการแสดงจะจบลงเพียงเท่านี้ มูฟางเหอบอกได้เลยว่าคิดผิด

ช่วงจังหวะที่ทุกคนไม่ทันสังเกต ใครคนหนึ่งก็ขยับเอียงอย่างเข้ามา จับประคองแขนเด็กสาวจากด้านหลัง ก่อนทั้งสองจะผละออกจากกัน หลี่ชิงฮวาจ่อปลายดาบไปยังบุรุษที่หาญกล้าตะต๋องนาง ขณะที่อีกฝ่ายใช้นิ้วดัน

ปลายดาบออก แล้วพุ่งเข้าหาเด็กสาวในพริบตา

ผู้ชมแตกฮือ มองบุรุษใบหน้าที่คั่นตาอย่างตะลึง และตกตะลึงยิ่งขึ้นเมื่อบุรุษผู้นั้นชักดาบออกมา วาดกระบวนท่าเพลงดาบหยอกล้อกับกระบวนท่าของเด็กสาว

เงินหลังเพชชยับเท้าสองสามครั้ง ก้าวประชิดแล้วโอบเอวบาง มืออีกข้างถือดาบตัววัดผ่าน กัดแขนเด็กสาวลงข้างตัว กลายเป็นท่วงท่าสวยงามระหว่างชายหญิง รวากับภาพวาดเทพเซียนกลางสนามรบ และพวกเขาก็สู้รบกันด้วยความพลิ้วไหว สงบนิ่ง ดุดัน และอ่อนช้อย

จงดูเสียให้เต็มตา นี่แหละคือความเหมาะสมของเทพสงครามทั้งสอง บุรุษผู้เก่งกาจและองอาจ สตรีผู้หนักแน่นและกล้าแกร่ง สององค์ประกอบที่ประสานกันได้พอดี ไม่ใช่สองสิ่งที่มีมากเกินไป...แต่เป็นสองสิ่งที่คู่ควร

สองร่างแนบชิด ดวงตาสบประสาน แววคะเนิงหาและกุ่มนโกรธผสมปนเปราวกับน้ำที่ขุ่นมัว ทั้งสองราวกับมีเส้นใยที่เชื่อมกันแม้ใกล้จะขาด ยึดกันและกันไว้จวบจนเวลาสุดท้ายจะพราวทั้งคู่ออกไป อารมณ์ของนักแสดงสอดรับกันได้ดี คล้ายตกอยู่ในฉากละคร เรียงร้อยเรื่องราวให้ผู้คนได้รับชมผ่านท่าทางและสีหน้า ปราศจากคำพูดใดๆ

ความรู้สึกของทั้งคู่ส่งมาถึงผู้ชม กระทั่งเหล่าเชื้อพระวงศ์ยังรับรู้ ไทเฮาขมวดคิ้วยามเห็นแววตาของหลานชาย และยิ่งสับสนมากขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าโหยหาอาดูรของเด็กสาว หนุ่มสาวทำให้นางรู้สึกว่าการแสดงไม่ได้เป็นเพียงละครใบ้ แต่คือละครชีวิตที่ถ่ายทอดออกมาจากกันบึ้งจิตใจ

ฮ่องเต้ที่ตาพิจารณา ฮ่องเจ้ากับภาพที่เห็น ไทเฮาและสองเสานิ่งงันอยู่หลายอึดใจ รู้สึกถึงความผิดแปลกจากหนุ่มสาวทั้งสองเช่นกัน ล้วนคิดตรงกันว่าคนคู่นี้มีความนัยแอบแฝง ซึ่งปฏิกิริยาของคนบนแท่นบัลลังก์อยู่ในการคาดเดาของเด็กหนุ่มที่กำลังตีตีตี

มู่ฟางเหลอลบยิ้มยินดีกับความสำเร็จที่กำลังจะมาถึง ไม่เสียแรงที่อ่อนวอนพระรอง ขอให้ร่วมทำการแสดงกับนางร้าย แม้ที่แรกจะถูกปฏิเสธ แต่เขาก็ใช้ฝีปากหลอกล่ออีกฝ่ายมาพบหลี่ชิงฮวาในที่สุด

แรกพบสบตาทั้งคู่ต่างนิ่งเฉย กำแพงบางๆ กั้นกลางระหว่างพวกเขา แต่เมื่อมู่ฟางเหอขอให้ซ้อมการแสดง ทั้งคู่ก็ทลายกำแพงลงครึ่งหนึ่ง ร่วมมือฝึกซ้อมกันอย่างลับๆ หลบซ่อนสายตาคนนอกและคนในวัง ตลอดเวลาสิบกว่าวัน วันละสองชั่วโมง ทั้งคู่ก็เริ่มเปิดใจ ยอมรับสถานะ 'เพื่อน' แทนสถานะ 'คนรู้จัก'

เริ่มได้ดี...มู่ฟางเหอยังทำหน้าที่พ่อสื่อต่อไป อนาคตเขาจะต้องเชื่อมสถานะ 'คนรัก' ให้คนทั้งคู่จนสำเร็จ

เสียงพิณหยุดลงพร้อมกับหนุ่มสาวที่ค้ำบับให้ผู้ชม เกิดความเงิบเพียงชั่วคราว ก่อนเสียงปรบมือจะก้องกังวานท้องพระโรง ฮองเต๋หรือตาพินิจคนทั้งสอง ความสงสัยหายในแวบตา แต่ก็อดชื่นชมไม่ได้

"เพลงดาบนั้น...แม่ทัพหลี่สอนเจ้าได้ดีทีเดียว"

"ขอบพระทัยพะคะ" หลี่ซิงฮวาเอ่ยขอบพระทัยฮองเต๋อีกครั้ง นางคร้านจะสนใจรางวัลจึงให้คนนำไปเก็บพร้อมกับพิณไม้แกะสลัก รับเสด็จลุ่มที่ถอดทิ้งไว้จากเสี้ยวผิงมาสวม ขณะที่ยู่ฟางเหอซึ่งคิดจะแอบย่องกลับที่นั่งถูกฮองเต๋เรียกรั้งไว้เสียก่อน

"หนุ่มน้อย...เจ้ามีนามว่าอะไร"

มู่ฟางเหอหันกลับมาที่ค้ำบับ พยายามคุมเสียงไม่ให้สั้น "มู่ฟางเหอพะยะคะ"

"เพลงพิณของเจ้าไพเราะมาก บรรเลงลื่นไหลนัก ข้าขอตรางวัลให้เจ้า"

"ขอบพระทัยพะยะคะฝ่าบาท" ตลอดเวลาเขาไม่ได้สบตาฮองเต๋ ทำเพียงมองมือตัวเอง กระทั่งอีกฝ่ายมอบหีบให้สองใบ เขาจึงได้โอกาสกลับมายังที่นั่งพร้อมของรางวัล

ขนาดหีบเล็กกว่าของหลี่ซิงฮวา แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา เขาพึงพอใจกับรางวัลเล็กๆ นี้ ตั้งใจว่าจะนำไปมอบให้บิดามารดาและส่งบางส่วนให้พี่สาวที่กำลังตั้งครรภ์

"แม่ทัพหลี่ บุตรสาวท่านมากความสามารถนัก"

"ขอบพระทัยพะยะคะ" แม่ทัพหลี่ยกยิ้มอย่างปิดี ใจคนเป็นบิดารู้สึกปลาบปลื้มในตัวบุตรสาว แต่มีวายสงสัยความสัมพันธ์ของนางกับองค์ชายสาม

เห็นทีกลับไปจะต้องเค้นถามให้กระจ่าง

"สตรีที่เพียบพร้อมเช่นนี้คู่ควรกับสายเลือดมังกร"

ในใจทุกคนต่างคิดไปในทางเดียวกันว่าที่พระชายาองค์ชายสีทำการแสดงร่วมกับองค์ชายสามเป็นเรื่องสมควรหรือไม่ และคำกล่าวของฮ่องเต้ที่ว่า 'สตรีที่เพียบพร้อมเช่นนี้คู่ควรกับสายเลือดมังกร' สายเลือดมังกรที่ว่านี้คือใคร เงินหลังเพยหรือเงินหลังเมิง?

หลายคนคาดเดาไปอีกทางว่าอาจมีการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งว่าที่พระสวามีของคุณหนูหลี่ หรืออาจมีการเปิดศึกระหว่างพี่น้องร่วมสายเลือดมังกร จริงอยู่ว่าการเปลี่ยนคู่หมั้นของเหล่าเชื้อพระวงศ์ย่อมไม่แคล้วโดนครหาหนีทา แต่ใครสนเล่า โดยเฉพาะเหล่าเชื้อพระวงศ์ในวังหลวง พวกเขาต่างต้องการผู้ที่เหมาะสมที่สุด จะเปลี่ยนคนก็ครั้งก็หาได้สนสายตาผู้อื่นไม่

แปะ แปะ

ความคิดหลายคนถูกขัดด้วยเสียงปรบมือ ผู้จิ้นเคออดมือลง ฉีกยิ้มมีเลศนัย ปลายางของสายตาคือเด็กสาวในชุดสีม่วงอ่อน ใบหน้างามผินมองรัชทายาทต่างแคว้นผู้ทำลายบรรยากาศและแผนการของนาง

"ข้าไม่เคยเห็นใครร้ายรำไ้ดังดงามเท่านี้มาก่อน ช่างไรที่ตี สืออารมณั้ชัดเจน"

หลี่ชิงฮวาค้อมศีรษะรับคำ "ขอบพระทัยเพคะองค์รัชทายาท"

"ไม่ทราบว่ามีนางมีนามว่าอะไร"

มู่ฟางเหอย่นคิ้ว หันไปทางหวงเสวียนหลินอย่างลับสน จู่ๆ พี่ชายอีกฝ่ายก็แทรกแซงแผนการ จ้องเด็กสาวไม่วางตาเช่นนี้ คาดเดาไม่ได้เลยว่าผู้จิ้นเคออดคิดจะทำสิ่งใด

"หลี่ชิงฮวาเพคะ"

"อ้อ" ผู้จิ้นเคออดลูบคาง "สตรีผู้ได้ชื่อว่างดงามเป็นอันดับหนึ่งของแคว้นหยางนี่เอง"

"และนางคือว่าที่พระชายาของโอรสข้า" ฮองเต้กล่าวขัดด้วยรอยยิ้มที่ไปไม่ถึงดวงตา

ดูเหมือนฮ่องเต้จะล่วงรู้ความคิดเสียแล้ว ผู้เงินเค่อซัซบียัม แสร้งไม่เข้าใจความหมายแอบแฝง "สตรีที่ดีเยี่ยมนี้ย่อมถูกหมายปอง ข้าไม่แปลกใจจริงๆ"

"สตรีแคว้นหยางล้วนมีดี องค์รัชทายาทสามารถพบเห็นได้ทั่วไป"

"แน่นอนพะยะคะ กระหม่อมไม่ขัดในเรื่องนั้น" ดวงตาคมโค้งขึ้นเหมือนดวงตาเหยี่ยวที่กำลังมองหาเหยื่อบนทุ่งโล่งกว้าง "แต่น่าเสียดายที่สตรีบางคนไม่เหมาะกับค่ายกอง โดยเฉพาะสตรีที่เปลื้องผ้าต่อหน้าผู้อื่น คนอย่างนั้นช่างไร้ยางอายนัก"

เปลื้องผ้า? ไร้ยางอาย?

สองคำนี้กระตุ้นความสงสัย และเมื่อเกิดคำถามย่อมต้องการคำตอบหลายคนรู้ได้ในทันทีเพราะคำตอบเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ก่อนหน้าการแสดงของหลี่ชิงฮวามีเด็กสาวคนหนึ่งปลดกระโปรงเผยขาอ่อนต่อหน้าแขกเหรื่อและเชื้อพระวงศ์ ทั้งยังกระโดดฉีกขาอย่างโจ่งแจ้ง

ผู้เงินเค่อจุดชนวนระเบิดลูกเล็ก แต่เมื่อระเบิดถูกจุดแล้ว ความเสียหายก็กระจายเป็นวงกว้าง ส่งผลให้ระเบิดลูกอื่นเกิดปฏิกิริยาต่อๆ กัน เป็นลูกโซ่ที่ยากจะยับยั้ง

นางสังหรณ์ที่มู่ฟางเหอรู้สึกกลับกลายเป็นสิ่งดีมากกว่าสิ่งเลวร้าย เด็กหนุ่มแทบกลั้นยิ้มไม่อยู่ เขาอยากหัวเราะและวิ่งไปเขย่ามือผู้เงินเค่อ เยินยออีกฝ่ายว่าทำงานได้ดีเพียงใด ต่อให้ไม่อยู่ในแผนและอีกฝ่ายไม่ใช่องค์ประกอบหลักแต่นิสัยร้ายกาจที่ติดตัวมาก็สร้างประโยชน์อย่างน่าทึ่ง

จบงานนี้เขาต้องหารางวัลไปให้เสียแล้ว

"ท่าน!" เงินหลังเมิงแทบกุมอารมณ์ไม่อยู่ เขาทำท่าจะลุกขึ้นตอบได้ แต่พี่น้องข้างกายรีบจับไหล่เขาไว้

"อะไรหรือองค์ชาย" คนจุดชนวนเล็กคิ้วยี่หวน "ท่าทางท่านดูโกรธ ข้าทำอะไรให้ไม่พอใจหรือ"

ถามว่าทำอะไร? เห็นกันอยู่ว่าเขาเพิ่งพาดพิงถึงสตรีผู้หนึ่ง สตรีที่เงินหลังเมิงพาเข้างาน ได้ใกล้ชิดกับเงินหลังเมิงแม้ไม่เชื่อว่าที่พระชายา สตรีที่กล้าเปิดเผยเรียวกาให้คนอื่นชื่นชม ทำตัวไร้ยางอายไม่สมกับคำว่าสตรีที่ดี และ

สตรีผู้นั้นคือคุณหนูจิ้ง คู่แข่งด้านความรักของคุณหนูหลี่

"รัชทายาทผู้" สถานการณ์ไม่ค่อยสู้ดี หากปล่อยให้ว้าวุ่นทำลายภาพลักษณ์ พระโอรส "อย่าใส่ใจเขาเลย เขาเพียงตื่นตูมไปหน่อยเท่านั้น"

"ตื่นตูมเรื่องอะไรพะยะคะ หรือองค์ชายทรงเป็นเดือดเป็นร้อนแทนใครบางคน?" ผู้จิ้นเค่อแสะยะยี้ม เหลือบมองจิ้งเหมยลี่ที่นั่งตัวสั้น โบกหน้าเด็กสาว ซีดเผือดเช่นเดียวกับบิดาและสาวใช้ของนาง

นางกลายเป็นที่ครหา และจะแย่กว่าเดิมในวันพรุ่งนี้

ทำไม! มันไม่ควรเป็นเช่นนี้ ทั้งที่ตอนแรกทุกคนชื่นชมการแสดงของนาง สนใจจุดแปลกตาที่นางออกแบบเอง คุณหนูบางคนร้องขอให้นางออกแบบให้ด้วยซ้ำ บุรุษหลายคนหลงใหลในความสามารถ คอยส่งสายตาให้นางเป็นระยะ ทว่า...เมื่อคุณหนูหลี่ทำการแสดงทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

จิตใจของนางดำมืด เปี่ยมด้วยความริษยาและแค้นเคือง หมายถึงว่า สตรีที่ชื่อหลี่ชิงฮวาจะต้องไม่อยู่บนตำแหน่งสูงสุด นางจะจุดอีกฝ่ายลงมาเอง!

แวตตาน่ารังเกียจปรากฏให้เห็นแค่คู่เดียว แต่หนีไม่พ้นความช่างสังเกตของใครบางคน มู่ฟางเหอมองอย่างหวาดระแวง เริ่มตระเตรียมแผนการในอนาคตเพื่อรับมือนางเอกที่โลกต่อทุกสิ่ง แม้ของสิ่งนั้นไม่ใช่ของนาง จิ้งเหมยลี่ก็จะขโมยเป็นของตนเอง

เฮาสี...มาดูกันว่าใครจะชนะในเกมนี้ มู่ฟางเหอหัวเราะในลำคอ ดวงตากกลม หลี่ลงอย่างเจ้าเล่ห์

สีหน้าซุกซนของเขายอยู่ในสายตาทวงเสวียนหลิน ชายหนุ่มอยากอุ้มเด็กหนุ่มมานั่งข้างๆ แล้วบีบเคล้นแก้มนิ่มที่นุ่มนวลเขียว ฉกฉวยกินเต้าหู้ อย่างที่ชอบทำ นำเสียดายที่ตอนนี้ไม่สามารถทำดังใจนึก

"ข้าว่าเราออกนอกเรื่องไปหน่อยนะ รัชทายาทผู้" ในที่สุดก็มีคนยุติ สถานการณ์ เงินหลังเพยยี้มสุภาพขณะมองผู้จิ้นเค่อ "เรากำลังทำให้คุณหนูหลี่ รอก่อ"

"โอ้! จริงด้วย ขออภัยคุณหนูหลี่ ข้าทำให้เจ้าต้องรอนานเสียแล้ว"

หลี่ชิงฮว้ายี้มบางๆ "ไม่เป็นไรพะยะ"

ใครเล่าจะกล้าโต้เถียงกับบริษัททายาทแคว้นเยว่ หากมีจริง...คงโง่งมเต็มที เมื่อสบโอกาสต้องได้รีบเปลี่ยนประเด็น นึกขอบคุณโอรสที่มีไหวพริบกอบกู้บรรยากาสน่ากระอักกระอ่วนนี้ได้ "เพื่อตอบแทนการแสดงอันน่าตราตรึงใจ ข้าจะมอบรางวัลอีกอย่างให้คุณหนูหฺลี เจ้าอยากได้อะไรก็ว่ามาได้เลย"

ไม่บ่อยนักที่พระองค์จะเอ่ยปากถาม ทุกคนจึงเฝ้ารอคำตอบจากเด็กสาวที่ได้สิทธิพิเศษนี้ และคาดเดาคำขอของนางไปต่างๆ นานา

"หม่อมฉัน..." หลีซิงฮวาค้อมศีรษะลง หลบตาตัวอย่างครุ่นคิด

"ว่ามาเถิด ถ้าให้ได้ข้าจะหามาให้ เจ้าคือว่าที่พระชายาของโอรสข้า เจ้าสมควรได้สิ่งที่ต้องการ"

สิ่งที่นางต้องการ...แน่นอนว่ามีเพียงสิ่งเดียว

"หม่อมฉันขอยกเลิกการหมั้นหมายเพคะ"

คล้ายได้ยินเสียงสุดลมหายใจ เสียงอุทานมากมายดังขึ้น ผู้คนมีสีหน้าแตกต่างกันไป บ้างมึนตึ่ม บ้างชืดเซียว บ้างยิ้มกริ่มด้วยความยินดี แต่ที่เด่นชัดที่สุดคือสีหน้าโกรธเคืองจากไทเฮาและสองเฮา ขณะที่ฮ่องเต้ขมวดคิ้วเหมือนว่าตนได้ยินอะไรผิดไป

"เจ้าว่าอย่างไรนะ"

"หม่อมฉันยังไม่ดีพอสำหรับองค์ชายสี การยกเลิกการหมั้นหมายถือเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดเพคะ"

ทุกคนมองเด็กสาวที่ยืนเคียงข้างเงินหลังเพย แม้การแสดงจบลงแล้ว แต่ทั้งคู่ยังไม่กลับไปนั่งที่ กลับจ้องมองฮ่องเต้ด้วยความแน่วแน่ แลดูเป็นภาพที่เหมาะสมราวกับฟ้าดินสร้างมาคู่กัน...ไม่มีใครโต้แย้งความคิดนี้ มีเพียงเงินหลังเมิงที่ดูไม่สบอารมณ์

คำพูดของหลีซิงฮวาตีความได้ว่านางไม่เหมาะสมกับองค์ชายสี แต่เหมาะสมกับองค์ชายสามภระนั้นหรือ กอปรกับท่าที่สนิทสนมยามทำการแสดงไม่เหมือนคนรู้จักกรรมดา หรือว่านี่คือการป่าวประกาศ?! คุณหนูหฺลีกับองค์ชายสามมีความสัมพันธ์บางอย่างต่อกันใช่หรือไม่

"อย่าลดคุณค่าตนเองเลยชิงเออร์ หากเจ้าไม่คู่ควรแล้วใครเล่าจะคู่ควร" ของเฮากล่าว "ไม่มีใครเหมาะสมกับองค์ชายสี่เท่าเจ้าอีกแล้ว"

"ในแคว้นนี้ยังมีสตรีที่เพียบพร้อมกว่าหม่อมฉันพะคะ"

ของเฮาย่นคิ้วเล็กน้อย "ใครหรือ"

"สตรีที่องค์ชายสี่พาเข้าวังตลอดสองเดือนที่ผ่านมา ผู้คนต่างก็เห็นว่าพวกเขาไปมาหาสู่กันพะคะ"

ทั่วท้องพระโรงหันไปทางสตรีผู้หนึ่งโดยไม่ปิดบังท่าทีแม้แต่น้อย กระทั่งฮ่องเต้ยังลอบมองสตรีผู้ที่ถูกกล่าวถึง ยามนี้ทุกคนคาดคะเนถึงสิ่งที่หลี่ชิงฮวาต้องการจะสื่อ

"ชิงเออร์ เจ้าคิดมากไปกระมัง หลังเมิ่งไม่เคยพาใครเข้าวังนอกจากเจ้า" ของเฮาพยายามฝืนรักษารอยยิ้ม "เราอย่าเพิ่งเอ่ยถึงเรื่องนี้เลย กลับไปนั่งที่เถิด เจ้าก็ด้วยหลังเพย"

"ฝ่าบาทพะคะ" หลี่ชิงฮวาหันกายไปทางฮ่องเต้ "หม่อมฉันยินดีถอนตัวจากตำแหน่งว่าที่พระชายา หลีกทางให้คุณหนูจิ้งอย่างยินยอม นางคือสตรีที่องค์ชายสี่ปักใจรัก หากหม่อมฉันยังคงอยู่ คงทำให้คุณหนูจิ้งโศกเศร้ากับตำแหน่งสนม ทั้งที่นางควรจะได้ตำแหน่งพระชายา"

น้ำเสียงนางหนักแน่นราวกับไตร่ตรองมาดีแล้ว ทุกคำพูดล้วนมันคงจริงใจ ไร้แววแสรังทำ จุดชนวนทำลายความเสียบรอบตัวให้ปะทุ ผู้คนตื่นตะลึงกับเรื่องไม่คาดฝัน โดยเฉพาะเงินหลังเมิ่งและจิ้งเหมยลี่ ทั้งคู่หน้าขาวซีดเมื่อถูกพาดพิงอย่างโจ่งแจ้ง

เงินหลังเพยก็มองสตรีข้างกาย จากที่เขารู้นางมักหลบอยู่ในเงา ตอบรับคำสั่งจากไทเฮาและฮ่องเฮาเสมอ ไม่เคยมีครั้งใดที่เอ่ยแย้งหรือปฏิเสธคำขออีกฝ่าย ทว่าเงาที่เคยบดบังเด็กสาวกลับค่อยๆ สลายไป เผยตัวตนที่เก่งกล้าและเด็ดเดี่ยว...เป็นสตรีที่ไม่เหมือนใคร

มุมมองของเขาต่อนางเปลี่ยนไปอีกครึ่ง เจกเช่นแววตาและความรู้สึกที่แปรผันไปในทางที่ดีขึ้น อ่อนโยนขึ้น และเปี่ยมด้วยความชื่นชม

คุณหนูหลี่เหมาะกับตำแหน่งสตรีอันดับหนึ่งจริงๆ เขาไม่มีเหตุผลใดมา

โต้แย้งอีกแล้ว

"ซิงเออร์...นี่เจ้าพูดจริงหรือ"

"เพคะของเฮา หม่อมฉันตัดสินใจดีแล้ว หม่อมฉันไม่มีสิ่งใดเทียบเคียงคุณหนูจิ้ง แม้พยายามเพียงใดก็ไม่อาจเอาชนะใจองค์ชายสี่ได้"

ฮ่องเต้หลุบตามองนางอย่างพิจารณา "แน่ใจใช่หรือไม่ จะย้อนกลับมาแก้ไขไม่ได้แล้วนะ"

"หม่อมฉันแน่ใจ ขอฝ่าบาทโปรดทรงอนุญาต"

มู่ฟางเหอซ่อนมือที่กำลังแน่น รู้สึกเกร็งและลุ้นคำตอบจากผู้มีอำนาจสูงสุดคนเดียวที่มีอำนาจตัดสินชีวิตคน หากผลลัพธ์ไม่เป็นอย่างที่หวังเขาก็ไม่รู้จะทำอย่างไรให้หลี่ซิงฮวาหลุดพ้น เพราะถ้าแข็งข้อก็เท่ากับขัดพระราชมโองการ

"คุณหนูหลี่ ที่นี่คืองานเลี้ยงเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างแคว้น ควรให้เกียรติอาคันตุกะด้วย เรื่องของเจ้ากับโอรสข้าไว้พูดคุยกันวันหลังดีหรือไม่"

กะแล้วเชื่อว่าต้องพูดแบบนี้ มู่ฟางเหอยกยิ้มมุมปาก ส่งสัญญาณให้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่อีกฟาก เมื่ออีกฝ่ายเห็นสัญญาณที่เขาส่งไปก็เริ่มแผนก่อวอนทันที

"ไม่เป็นไรพะยะคะฮ่องเต้ คุณหนูแซ่หลี่แสดงความจริงใจถึงเพียงนี้สมควรได้รับคำตอบโดยเร็ว อย่าให้นางวิตกกังวลอีกเลย" หวงเสวียนหลินใช้น้ำเสียงเรียบนิ่งสะกดทุกคนให้คล้อยตาม "กระหม่อมเห็นความแน่วแน่ของนาง สตรีที่ยอมสละตำแหน่งอันทรงเกียรติเพื่อให้ว่าที่พระสวามีได้ครองคู่กับสตรีในดวงใจ ช่างเป็นเรื่องน่าชื่นชมยิ่งนัก"

ไม่ใช่แค่ผู้ร่วมงานและหลี่ซิงฮวาที่แปลกใจ กระทั่งผู้จีนเคอายังเกือบทำจอกสุราหลุดมือ รัชทายาทแคว้นเยว่มองน้องชายตาถลน หากไม่คิดว่าอยู่ในสถานที่ที่ไม่เหมาะไม่ควร เขาคงเขย่าไหล่น้องชายเพื่อคั้นถามแล้วกระมังว่าเจ้าตัวก็อยากมีส่วนเกี่ยวข้องกับละครตรงหน้านี้ด้วยหรือ

สีหน้าไทเฮาและของเฮาไม่สู้ดีนัก แต่จะแสดงอาการไม่พอใจต่อหน้าอาคันตุกะไม่ได้ จึงตั้งใจรับฟังคำขอของหลี่ซิงฮวาอีกครั้ง

"เจ้าไม่ได้รักโอรสข้าหรือหากหรือ ถ้าหากรักจริง อย่าด่วนตัดสินใจเลย"

ให้โอรสข้าได้ออกมาแถลงไขความจริง..." ฮองเฮาพยายามเก็ล้วยกล่อม

"หม่อมฉันไม่ได้รักองค์ชายสี่เพคะ...ไม่เคยรักเลย"

"..."

ใครจะนึกว่าเด็กสาวจะกล้าเอ่ยคำนั้นออกมา

"หม่อมฉันไม่ต้องการออกเรือนเพคะ สิ่งที่หม่อมฉันต้องการคือช่วยงานบิดา"

แม่ทัพหลี่เกิดอาการสับสนก่อนเก็บอาการรวดเร็ว เขาไม่ควรทำตัวประเจิดประเจ้อระหว่างบุตรสาวเอ๋ยเรื่องสำคัญ

สีหน้าคนบนแท่นทั้งสามต่างมีดครุ้ม เต็มไปด้วยความสับสนปนเปและไม่เข้าใจ จิตใจวิตก นึกถึงความเป็นไปได้ต่างๆ นานา เหตุใดเด็กสาวจึงกล่าวเช่นนั้น เพราะอยากช่วยงานในค่ายทหารจริงๆ? หรือมีเหตุผลอื่นรองรับมากกว่านั้น?

หลายคนเหลือบมองบุรุษที่ยืนข้างนาง หนึ่งในความเป็นไปได้คือ... องค์ชายสามเงินหลังเพย อารมณ์สายตาคอนทั้งสองยามทำการแสดงชัดเจนถึงเพียงนั้น ใครเล่าจะแก่งัดบอด หรือว่าสาเหตุที่เด็กสาวตัดสินใจถอนหมั้น เพราะมีความรู้สึกบางอย่างกับองค์ชายสาม?!

ไทเฮาและฮองเฮามองหน้ากัน รู้สึกสับสนจนเอื่อยอะไรไม่ถูก จะว่าโล่งอกก็ไม่ใช่ จะว่าเสียใจก็ไม่เชิง

"เจ้าไม่ได้ล้อเล่นใช่หรือไม่" ฮองเต้ทำลายความเงียบอันน่าอึดอัดนี้ลง สมองพระองค์คล้ายจะแตกอยู่รอบร่อ

"นางไม่ได้ล้อเล่นพะยะค่ะเสด็จพ่อ" เงินหลังเพยก้าวขึ้นด้านหน้าหนึ่งก้าว ยกมือประสานคารวะให้คนบนบัลลังก์ สีหน้าแน่วแน่น้ำเสียงมั่นคง "นางต้องการชีวิตที่สามารถท่องเที่ยว และช่วยเหลือผู้เดือดร้อน หากชีวิตในวังหลวงพะยะค่ะ"

"หลังเพย? เจ้าสนิทสนมกับคุณหนูหลี่ตั้งแต่เมื่อไร ถึงขั้นออกหน้าแทนนางเสียหรือ"

คำถามในใจผู้คนถูกจุดอีกครั้ง คำถามที่ว่าเงินหลังเพยกับหลี่ซึ่งฮวา

มีบางอย่างเกี่ยวข้องกัน!

มู่ฟางเหอให้ร้องในใจ อยากวิงรอบวังเพื่อแก้บน อยากจุดพลูฉลอง เจ็ดวันเจ็ดคืนให้คนทั่วแคว้นรับรู้ แต่ถ้าทำอย่างนั้นคงโดนลงโทษข้อหา ก่อความวุ่นวาย สิ่งเดียวที่ทำได้คือกลับไปฉลองที่จวนสกุลหลี่ หรือไม่กี่ บ้านตนเองพร้อมคนแซ่หวง

แผนการขั้นที่สองสำเร็จ! หลังจากแผนแรกคือการแสดงผ่านไปด้วยดี แผนสองคือประกาศถอนหมั้น แผนสามคือทำให้ทุกคนเคลือบแคลงในความสัมพันธ์ของหลี่ซึ่งฮวากับเงินหลังเพย

"เสด็จพ่อโปรดรับฟัง ข้ากับซึ่งฮวาเป็นสหายกันมานาน แต่พวกเรา แอบคบหากันเพราะไม่ต้องการให้ชื่อเสียงแปดเปื้อน กลัวจะทำให้เรื่องราวใหญ่โต"

"ฝ่าบาทเพคะ หม่อมฉันผิดเองที่ขอให้องค์ชายสามบิดบังเรื่องนี้" หลี่ซึ่งฮวาคุกเข้า "หากทำให้พระองค์ไม่พอพระทัย ขอทรงลงโทษหม่อมฉันเถิดเพคะ"

"ซึ่งฮวา" เงินหลังเพยคุกเข่าลงข้างนาง ประคองไหล่เล็กอย่างทะนุถนอม "เจ้าไม่ได้ผิดอันใด ข้าต่างหากที่ไม่คิดหาวิธีที่ดีกว่านี้ หากเสด็จพ่อจะลงโทษโปรดลงโทษข้าเถิด"

มู่ฟางเหอชื่นชมลูกศิษย์ทั้งสองในใจ อ่า...ไม่เสียแรงที่อบรมการแสดง อยู่ครึ่งเดือน ช่างก้าวหน้าไปไกลนัก รางวัลนักแสดงนำชายและหญิงประจำแคว้นหยางคงไม่พ้นมือพระรองและนางร้ายคู่นี้แน่

ใช่แล้ว...สิ่งที่ทุกคนกำลังรับชมรับฟังคือการแสดงล้วนๆ แบบไม่มีความจริง ผสม พระรองกับนางร้ายจับมือกันตบตาคนทั้งวัง และจะตบตาคนทั้งแคว้นในอีกไม่ช้า พวกเขาเข้าร่วมแผนการตามข้อตกลงที่มู่ฟางเหอเสนอ ซึ่งเป็นข้อเสนอที่พวกเขาไม่มีทางปฏิเสธ

"ข้าไม่ลงโทษพวกเจ้าเพราะเรื่องแค่นี้หรอก" ฮองเต้พิจารณาท่าทางพวกเขา คล้ายต้องการจะมองให้ทะลุภาพลวงตา "แต่แปลกใจที่พวกเจ้าสนิทกัน แล้วเหตุใดจึงเลือกบอกข้าวันนี้เล่า"

"เพราะข้าต้องการช่วยนางเอ๋ยขอความประสงค์ หากไม่บอกความจริง

เกรงว่าเสด็จพ่อจะเข้าพระทัยผิด คิดว่าข้าหักหลังองค์ชายสี่ แย่งว่าที่พระชายาจากน้องชายตนเองพะยะค่ะ"

ใครจะเชื่อ...ท่าทีและสายตาคือคนทั้งสองมองเห็นไม่เหมือนที่สหายมองเห็นเลยสักนิด คำพูดขององค์ชายสามเป็นแค่คำใบ้ปิด พยายามซ่อนสถานะแท้จริงไว้เท่านั้น

"ดังนั้นเสด็จพ่อ เพื่อความฝันของนางที่จะได้ช่วยเหลือบิดา และความรักของหญิงเฝิงที่มีต่อสตรีคนรัก โปรดพระราชทานอนุญาตด้วยเถิดพะยะค่ะ"

"เรื่องนี้ค่อนข้างยาก" พระองค์ลึบคางครุ่นคิด หันไปขอความคิดเห็นจากสตรีทั้งสองข้างบัลลังก์

ไทเฮาที่ต้องการสกุลหลี่มาคานอำนาจยอมไม่ปฏิเสธแต่ก็ไม่ยินยอมโดยง่าย คนที่นางหวังให้แต่งงานกับสกุลหลี่คือเงินหลังเฝิง แต่หากถามว่าเงินหลังเพยมีดีกว่าหรือไม่ นางก็ไม่คิดแย้งใดๆ ใจนางรู้ว่าบุตรหลานคนใดสมควรแก่บัลลังก์ เชื่อพระวงศ์คนใดเหมาะสมกับสกุลหลี่

ที่แรกนางตัดเงินหลังเพยทิ้ง เพราะอีกฝ่ายพร้าบอกนางว่าไม่ต้องการอภิเษกสมรส เขาต้องการเลือกว่าที่พระชายาด้วยตนเอง กอปรกับแม้มีหน้าที่การงานที่ย่งยาก เจ้าตัวก็จัดการได้ดีเยี่ยม นางจึงยอมผ่อนปรน มอบอำนาจตัดสินใจเลือกคู่ชีวิตแก่เขาเต็มที่ ฮองเต้กับฮองเฮาก็เห็นพ้องต้องกัน

ถ้ารู้แบบนี้นางคงถามหลานชายว่าหมายปองสตรีคนใด จะได้ไม่เกิดเรื่องน่าปวดหัวเช่นนี้

"หลังเพย ซิงฮวา เหตุใดปล่อยให้เรื่องราวเลยเถิดมาไกล" ไทเฮาถามข้อสงสัย "พวกเจ้าควรบอกให้เร็วกว่านี้ หรือไม่ว่าอะไรบ้าง"

หลี่ซิงฮวาประสานมือ "หม่อมฉันน้อมรับความผิด ต่อให้ต้องรับโทษทัณฑ์หรือคำติฉินนินทา หม่อมฉันก็ยินดี"

"เจ้าถามหญิงเฝิงหรือยัง เขายินดีถือนหมั้นกับเจ้าหรือ"

เงินหลังเฝิงขบกราม คิดไม่ตกกับสถานการณ์ที่เผชิญ คล้ายกับมีเข็มหลายเล่มแทงหน้าอก แผลเล็กๆ สร้างความปวดแสบปวดร้อน เจ็บลึกถึงกลางใจ รู้สึกเหมือนถูกพรากของล้ำค่า เขาพยายามข่มอาการแปรปรวนในใจ

ท่าที่ล้มลงของเงินหลังฝังอยู่ในสายตาใครหลายคน หลี่ชิงฮวงมองเขาอย่างเย็นชา ไร้ความรักความอาวรณ์ หลายคนหลายความคิด ทั้งรู้ลึกสงสาร ทั้งเห็นใจเด็กสาวที่ถูกชายหนุ่มเฉยเมย ทิ้งนางไปรักกับสตรีอีกคน

จึงเหมยลี่จ้องเขม็งไปยังเงินหลังฝัง หากสาวใช้ไม่ช่วยสะกิดเรียกสติ นางคงหลุดกิริยาน่าเกลียดไปเสียแล้ว แม้จะดีใจที่หลี่ชิงฮวงล่าถอย เปิดทางให้นางสมหวังกับชายที่แสนเลิศเลอ แต่อีกใจก็ชิงชิงความสัมพันธ์ของหลี่ชิงฮวงกับองค์ชายสาม

"ชิงเออร์" ฮองเฮาเรียกเด็กสาวที่นางเอ็นดูบุตรหลาน แหวต่าอ่อนโยนลงหลายส่วน "เจ้าแน่ใจแล้วใช่ไหม"

หลี่ชิงฮวงลอบมองคนข้างกาย ก่อนหันมากล่าวด้วยความแน่วแน่ "แน่ใจพะคะ"

การแสดงออกของหนุ่มสาวชัดเจนขนาดนี้ ฝันถึงตันตอไปก็ไม่มีอะไรดี ฮองเต้ลองคิดถึงทางเลือกมากมาย ถอนหมั้นกับองค์ชายสี่แล้วอย่างไร ขอแค่เด็กสาวปักใจกับองค์ชายสาม อนาคตก็ยังได้นางมาเป็นส่วนหนึ่ง และนางจะให้กำเนิดสายเลือดมังกรที่ดีแก่ราชสกุล

"แม่ทัพหลี่ ท่านรู้เรื่องนี้มาก่อนหรือไม่"

"กระหม่อมทราบมานานแล้วพะยะคะ แน่نونว่ากระหม่อมยอมรับการตัดสินใจของนาง ไม่ว่านางจะใช้ชีวิตอย่างไร กระหม่อมก็ได้ซัดซ่อง"

"ท่านไม่เสียใจหรือ ถ้านางไม่ได้ออกเรือนเร็วๆ นี้"

"กระหม่อมสามารถเลี้ยงดูบุตรสาวได้ทั้งชีวิต จะต้องการบุรุษใดอีกพะยะคะ" แม่ทัพหลี่ลอบยิ้ม "หรือต่อให้กระหม่อมไม่อยู่แล้ว นางก็มีวิชาความรู้หาเลี้ยงตนได้"

คำตอบของแม่ทัพหลี่สร้างความพึงพอใจแก่ฮองเต้ นึกว่าจะเกิดสงครามประสาธต์เสียแล้ว ฮองเต้ใช้เวลาทบทวนครู่หนึ่ง ไตร่ตรองผลลัพธ์อีกครั้ง บุรุษอย่างองค์ชายสามไม่ว่าอย่างไรก็เหมาะสมกับคุณหนูหลี่มากกว่าจริงๆ เรื่องนี้แทบไม่มีผลเสียเลย

"หลังฝัง เจ้าคิดเห็นอย่างไร"

เงินหลังเหมิงก้าวออกมา สีหน้าไม่ยินดียินร้าย แต่น้ำเสียงปกปิดความดีใจ ไม่มีดี "ข้าหาใช่คนใจร้าย จะทำลายความตั้งใจของนางได้อย่างไร ข้ายินดียกเลิกการหมั้นหมายกับคุณหนูหลี่"

"คุณหนูหลี่บอกว่าเจ้าชอบสตรีอื่น เป็นความจริงหรือไม่" สีหน้าพระองค์แฝงความกดดันไม่น้อย แต่เงินหลังเหมิงไม่ทันสังเกต

"เป็นความจริงพะยะคะ เสด็จพ่อ"

"สตรีที่ว่าคือคุณหนูจิ้ง บุตรสาวแม่ทัพจิ้งใช่หรือไม่"

"พะยะคะ"

จิ้งเหมยลี่ก้มหน้าเหนียมอาย ท่าทางก้อเขินของนางดูน่าหมั่นไส้สำหรับมู่ฟางเหอที่อยู่ข้างนางร้าย เด็กหนุ่มลวบชนแมวเพื่อชมอารมณ์ ถ้าไม่คิดว่าต้องรักษาภาพลักษณ์ เขาก็อยากจะทำปากมอมบอนสักหนึ่งที

"ถ้าข้าปฏิเสธคำขอ คนคงจะหาว่าข้าใจร้าย" พระองค์แสวงทำทีเล่นทีจริง ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นกะทันหันอย่างจำใจ "หลี่ชิงฮวา ข้าตอบรับคำขอนี้ นับแต่นี้เจ้าจะไม่ใช้ว่าที่พระชายาองค์ชายสี่อีกต่อไป"

ในห้องพระโรงเกิดเสียงเซ็งแซ่ ชาวนี้จะแพร่ไปทั่วอาณาจักรในชั่ววันรุ่งขึ้น การถอนหมั้นระหว่างองค์ชายสี่กับคุณหนูหลี่ใช่เรื่องเล็กน้อยเสียทีเดียว อีกทั้งนอกจากเรื่องที่ว่าทั้งคู่ไม่รักกันแล้ว องค์ชายสี่ยังมีใจรักกับคุณหนูจิ้ง เด็กสาวที่เคยมีปัญหากับคุณหนูหลี่

เงินหลังเหมิงพบกับหลี่ชิงฮวายุ่ยม ดวงตาสดใสราวแสงจันทร์ยามค่ำคืน ก้มตัวคำนับและขอบกกายคารวะพร้อมกัน "ขอบพระทัยพะคะ/ขอบพระทัยพะยะคะ"

"ส่วนเจ้า...หลังเหมิง เราจะคุยเรื่องเจ้ากับคุณหนูจิ้งกันวันหลัง"

"พะยะคะเสด็จพ่อ" เงินหลังเหมิงก้มหน้า ปิดบังอารมณ์ตนเองไว้

จิ้งเหมยลี่ไม่อาจกลั้นรอยยิ้มแห่งความสุข นางแทบรอไม่ไหวที่จะวาดฝันสวยหรูในอนาคต มีวายุหันมาไอ้อวดเหล่าคุณหนูตระกูลใหญ่ที่นั่นใกล้เคียงกัน พานให้หลายคนไม่พอใจในตัวนาง

หลังจัดการเรื่องนำปวดหัวได้ ฮองเด็กก็หันมาเอ่ยกับแขกต่างแคว้น

"ต้องขออภัย ข้าทำพวกท่านเสียเวลาแล้ว"

"หาไม่ได้" ผู้จิ้นเค่อเค้นยืม "ได้เป็นสักขีพยานในเหตุการณ์สำคัญ นับเป็น
เรื่องน่ายินดี"

ฮ่องเต๋มีสีหน้าผ่อนคลายลง "เช่นนั้นเรามาชมการแสดงกันต่อเถิด
ข้าหวังให้พวกท่านได้รับความจรรโลงใจอย่างที่สุดในค่ำคืนนี้"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3xEUE4M>